

отиваше на пазара за да пази реда. Щомъ жената на кръчмаря го видѣ, въ главата ѝ блесна щастлива мисль. Тя се спустна подиръ комисаря и, щомъ се подравни съ него, съ изумителна ловкостъ пусна съвестъта въ джеба на палтото му.

III.

Грабливко бѣше дребно човѣче, но не и отъ дотамъ срамливитѣ. Той обичаше да поприбарва чуждото. Рушветчилъкътъ му идѣше отъ ржки.

И изведнажъ тоя човѣкъ почна да се стѣснява.

Той дойде на пазара. И стори му се сега, че всичко, което бѣше изложено на сергиитѣ и въ колата, — всичко това е чуждо, а не негово. По-рано така не е мислѣлъ. Той потърка безсрамнитѣ си очи, да не би да го мамятъ. Доближи до една кола, поиска да приборара нѣщо, а ржката му не мърда; идва до друга, иска да хване единъ селянинъ за ухото — прѣститѣ му не го слушатъ.

Той се уплаши.

— Какво ми стана днесъ? чуди се Грабливко. — Ако така правя за напредъ, моята работа е изгубена. Дали да се върна вкъщи, да пообмисля?

Той помисли: „може би, ще ми се разкара“. И тръгна да обикаля изъ пазара. Гледа — разни нѣща — отъ хубави по-хубави — и тѣ като че ли говорятъ: близу ти е ржчичката, но не можешъ да приборашъ!

А селянитѣ, като видѣли, че той се страхува, почна-ли да му се смѣятъ.

— Не, трѣбва да съмъ боленъ! решилъ Грабливко и се запжтилъ за дома си съ праздни ржце. Връща се Грабливко у дома си. Жена му го чака и си мисли: „Колко ли нѣща ще донесе днесъ моятъ мъжъ!“ А той не носи нищо. Тя кипна отъ ядъ и се развика:

— Защо си съ праздни ржце?

— Предъ лицето на моята съвестъ увѣрявамъ те . . . заговори Грабливко.

— Като е тѣй, до идущия пазаръ нека те гощава твоята съвестъ; азъ нѣма да ти дамъ нищо — пресѣче го жена му.

Грабливко наведе глава: той знаеше, че жена му твърдо държи на думата си. Той си съблѣче палтото и изведнажъ като че ли съвсемъ се преобрази. Понеже съве-